

tik a későbbi visszakeresést. A tanulmánykötet a szerző húsz – korábban részben megjelent – írását tartalmazza, általa jelentősen átdolgozott és gondosan egybefűzött formában. Zsolnai erénye, hogy a szakmai nyelvezetet képes közérthetően tolmácsolni. A mindvégig olvasmányos könyv arról tanúskodik, hogy a világról való rendkívül átfogó, éveken keresztül kierielt kutatások állnak mögötte. Haszonnal forgathatja nemcsak az ökológus, a közgazdász, esetleg az etikával foglalkozó szakember, hanem minden, a téma iránt érdeklődő olvasó.

PENCZ LEVENTE

(*Helikon Kiadó, Bp., 2001.*)

A MATÁV Szimfonikusok sorozatáról

Szereti Ön Brahmsot?

De igazán, a szó eredeti értelmében. És Mozartot? És Mahlert? Mikor hallgatta utoljára a zenéjüket – teljes figyelemmel?

CD-től elkényeztetett korunkban könnyedén válaszolhatja rá, hogy hallgat zenét, gyakran, sőt rendszeresen. Zenét hallgat mosogatók között, és míg a másnapi tennivalóira fölkészül.

De az élő zene más. Az élő zene ünnep, amelyre testünket-lelkünket

ünneplőbe öltöztetjük, terápia, amely máskor elnyomott gondolatokat enged felszínre bukkanni. Az élő zene minden érzékszervünket foglalkoztatja, és betölti az intellektust.

Ha összeszámolom, hány ismerőssel találkoztam a koncerteken, úgy tűnik, sokunknak adta meg mostanában ezt az élményt a MATÁV Szimfonikus Zenekarának koncertsorozata. Lehet, hogy jobban emlékeznek a régi neveire, a Postás Szimfonikus Zenekarra, a Magyar Posta Szimfonikus Zenekarára meg a többire, mert fennállása 95 éve alatt a zenekar számos változást és krízist élt meg. A legutóbbit 1990 és 1992 között, amikor a korábbi fenntartó, Magyar Posta három külön cégre vált szét, s közülük kettő némi vajúdas után visszavonult a zenekar támogatásától. Csak tisztelet illetheti a MATÁV Rt-t, amely nem úgy reagált az átalakulás nehézségeire, hogy pénzzel-emberi erővel takarékoskodva felhagyott volna a minden bizonnyal nem rentábilis vállalkozással. Ellenkezőleg: átérezve a művészet támogatásának felelősségét, a kultúra misszió-jellegét egymagában is vállalta a zenekar fenntartását, s nem lefokozva, megnyirbálva, megtűrve, hanem megadva a fejlődés, a kiteljesedés lehetőségét. 1995-ben a zenekart új, európai színvonalú székházhoz juttatta, s 1997-ben azt az igényt támasztotta az új zeneigazgatóval, Ligeti Andrással szemben, hogy a zenekar az eddiginél erőtel-

jesebben jelenjék meg a művészeti életben.

A zenekar pedig megfelelt a várakozásnak. Több előadást, több bérletet hirdet, fölkerésekkel és cserékkel kiváló vendégművészeket léptet föl. Az 1997 és 1999 között tartott próbajátékok eredményeképp ugyancsak megfiatalította a zenekar állományát, s fiatal művészeket nevel a zenei élet számára. Alaposan kiszélesítette a repertoárt, Bachtól Bartókig a legnagyobbak szerepelnek a műsorán, s a teljesség mellett a mélység igényét jel-

zi, hogy bemutatni szándékozik Mahler valamennyi szimfóniáját. Zeneházában pedig neveli a következő zenehallgató generációkat: két korcsoportban játssza és magyarázza a zenét, a 6–10 éveseknek tematikus, a 10–14 éveseknek történeti rendben.

Azt kívánom, bárcsak volna minél több ilyen támogatója a kultúrának. Hogy minél többen szerethessék Brahmsot – meg az irodalmat, meg a képzőművészetet is.

S. SÁRDI MARGIT